

РЕШЕНИЕ

№ 5492

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С. Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело № 20221100505566 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ищците С. К. К. и И. З. С., чрез пълномощника адв. С. С., срещу решение №484/26.01.2022г., постановено по гр.д. №25108/2021г. по описа на СРС, 43 състав, с което е оставена без уважение молбата им за поправка на очевидна фактическа грешка в решение №3704/11.11.2021г., постановено по гр.д. №25108/2021г. по описа на СРС, като се излагат оплаквания, че решението е недопустимо, незаконосъобразно, необосновано и неправилно. Липсвал диспозитив в решението, с който съдът да се произнесе по иска за недължимост на сумите спрямо С. К. поради преклудирание на възможността това да се извършва спрямо поръчителя. Въззивниците поддържат, че са направили искане съдът да извърши поправка на очевидна фактическа грешка в решението по делото, а именно да измени мотивите на решението, като ги допълни, че относно С. К. К. не е било налице изобщо основание за предприемане на изпълнителни действия, тъй като към датата на насрочване на опис на движими вещи, който не се е състоял, е преклудирано правото на банката да търси изпълнение от нея като поръчител. Това изисквало и допълване на диспозитива. Било

направено такова уточнение на исковата молба след оставянето на същата без движение. Ответникът „Е.М.“ ЕООД не отговорил на исковата молба и уточнението и не се явил в съдебно заседание, поради което съдът постановил неприсъствено решение. Другият ответник признал иска, като направеното признание било за това, че вземането срещу двамата ответници е погасено по давност, както и за това, че изобщо не се дължи сумата на посочените в исковата молба основания, а именно преклудирано право да се търси сумата от поръчителя. Поради изложеното моли обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което решението да бъде допълнено в посочения от въззивниците смисъл.

Постъпила е и частна жалба от ищите С. К. К. и И. З. С., чрез пълномощника адв. С. С., срещу определение №2241/26.01.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, като се излагат оплаквания, че същото е недопустимо, незаконосъобразно, необосновано и неправилно. Излагат се твърдения, че ищите са заплатили адвокатския хонорар още преди подаване на исковата молба, което станало със заем от трето лице. Нямало пречка плащането на хонорара да се удостовери с разписка, като в случая било посочено, че списъкът на разноските съдържа и разписка за платения хонорар. Поради това счита, че плащането на възнаграждението е доказано и моли обжалваното определение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което в полза на ищите да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

Насрещната страна по жалбите „Ю.Б.“ АД е депозирал писмени отговори, с които ги оспорва изцяло и моли за потвърждаване на обжалваните съдебни актове.

Въззиваемата страна „Е.М.“ ЕООД не е изразила становище по жалбите.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната

му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното по реда на чл.247 от ГПК решение е валидно и допустимо.

Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с отрицателни установителни искиове с правно основание чл.439 от ГПК за признаване за установено, че ищците не дължат на ответниците при условията на солидарност сумите, както следва: 18971,58 лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит №FL564489/06.01.2011г., анекс №1/12.06.2012г. към договора и договор за поръчителство от 07.06.2011г., сумата от 1698,47 лева, представляваща договорна лихва за периода от 06.02.2011г. до 06.08.2013г., вкл., сумата от 67,24 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 07.08.2013г. до 20.02.2014г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на заявлението в съда – 10.03.2014г. до окончателното □ изплащане, както и сумата от 1203,60 лева, представляваща съдебно-деловодни разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. №680/2014г. по описа на РС – Добрич и е образувано изп. дело №20147370400841 по описа на ЧСИ Л.Т. с район на действие ОС – Добрич, поради погасяване на правото на принудително изпълнение на вземанията по давност.

Първоинстанционният съд е уважил така предявените искиове, като по отношение на ответника „Е.М.“ ЕООД е постановено неприсъствено решение, а по отношение на ответника „Ю.Б.“ ЕАД е постановено решение при признание на иска. Не са налице основания за допускане на поправка на очевидна фактическа грешка в така постановеното решение по делото, нито за неговото допълване, тъй като съдът се е произнесъл по претенциите така, както са предявени.

На следващо място по отношение на въведените с уточняваща молба твърдения, че спрямо ищцата С. К. К. е било преклудирано правото на банката да търси изпълнение от нея като поръчител на основание чл.147, ал.2 от ГПК, следва да се отбележи, че съгласно чл.439 от ГПК длъжникът има право да оспори изпълнението чрез иск, който може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника чрез този иск е материалноправна и цели със сила на пресъдено нещо да се отрече съществуването на вземането на кредитора, като по този начин се осуети или прекрати започналото срещу него принудително изпълнение. По изричната разпоредба на чл.439, ал.2 от ГПК оспорване съществуването на изпълняемото право е допустимо само въз основа на факти, непреклудирани от формираната сила на пресъдено нещо, т.е. настъпили след издаване на изпълнителното основание правопогасяващи факти.

При издадена в полза на кредитора заповед за изпълнение, какъвто е настоящият случай, средството за защита на длъжника е чрез възражение по чл.414 от ГПК. Подаването му в предвидения в закона срок прегражда възможността заповедта да влезе в сила и предпоставя образуването на исково производство по реда на чл.422 от ГПК за установяване на оспореното вземане, по което е длъжен да изчерпи всичките си възражения за недължимост и ако не направи това те се преклудират.

Според установената съдебна практика и на основание чл.416 от ГПК, неподаването на възражение по чл.414, ал.1 от ГПК, оттеглянето му или влизането в сила на съдебното решение по иска за установяване на вземането по чл.422 от ГПК имат за последица създаване стабилитет на заповедта за изпълнение. Оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането, се преклудира, освен ако не са налице специалните хипотези по чл.424 от ГПК или чл.439 от ГПК. Новооткритите обстоятелства и доказателства са основание за оспорване на вземането по реда и в сроковете по чл.424 от ГПК, съответно на настъпилите след влизане в сила на заповедта факти длъжникът може да се позове при оспорване изпълнението по чл.439 от ГПК.

В настоящия случай наведеното възражение за недължимост на процесните вземания поради отпадане отговорността на ищцата като

поръчител по чл.147 от ЗЗД не касае новонастъпило (нито новооткрито) обстоятелство, а е обстоятелство, относимо към ликвидността и изискуемостта отпреди влизане в сила на заповедта за изпълнение, което е било известно на ищцата-солидарен длъжник и което е могла да наведе в срока по чл.414 от ГПК. Бездействието ѝ в упражняване правото да подаде възражение е стабилизирало заповедта съобразно чл.416 от ГПК с последица преклудирание възможността за оспорване вземанията въз основа на това възражение. Поради това и доколкото сто и извън приложното поле на чл.439, ал.2 от ГПК и не може да служи като основание на предявения отрицателен установителен иск, поради което съдът не дължи произнасяне по това възражение.

Поради изложеното обжалваното решение, постановено по реда на чл.247 от ГПК е правилно и следва да бъде потвърдено.

По частната жалба:

Първоинстанционният съд е оставил без уважение молбата на ищите за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като е изложил мотиви, че договор за правна защита и съдействие, от който да се установява размерът на договореното адвокатско възнаграждение, както и уговореният начин за заплащане на същото, е представен едва с молбата по чл.248 от ГПК, поради което не следва да бъде обсъждан от съда.

Така постановеното определение е правилно. Съгласно разясненията в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС, когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото, като в този случай той има значението на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение. В случая до приключване на устните състезания по делото, докогато най-късно следва да бъдат заявени исканията на страните за присъждане на направените по делото разноски, подкрепени със съответните доказателства за извършване на разноските, не е бил представен от ищите договор за правна защита и съдействие, от който да се установява договореният между страната и процесуалния □ представител размер на адвокатското възнаграждение, нито уговореният начин на плащане, респективно не са ангажирани доказателства за заплащане на дължимото адвокатско

възнаграждение, като изявлението на пълномощника в представения списък по чл.80 от ГПК не представлява доказателство за тези обстоятелства.

Поради изложеното обжалваното определение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-A въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №484/26.01.2022г., постановено по гр.д. №25108/2021г. по описа на СРС, 43 състав.

ПОТВЪРЖДАВА определение №2241/26.01.2022г., постановено по гр.д. №25108/2021г. по описа на СРС, 43 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____